

La visita

La nit que vàrem saber de l'existència de vida intel·ligent a Mart, la Katrin i jo vàrem sortir a veure els estels i a deixar-nos anar per la incerta infinitat del nostre univers, que a partir d'aleshores hauríem d'aprendre a compartir amb els alienígenes. Una nau amb el comitè d'enllaç marcjà anava a aterrar l'endemà a dos quarts de tres a l'estadi de la Bòbila, i jo, com a ex-astronauta, havia d'organitzar-los un dinar de germanor, així que vaig preguntar a la Katrin, estirats a l'herba on estàvem, si un arròs seria adient. Ella va girar el cap i va dir, amb el seu català nòrdic que no semblava millorar últimament: «*Com vols que ho sàpigam?*», amb un posat de nosa que em va fer venir angúnia i tot. Me la vaig mirar, sense dir res, i vaig pensar que, al capdavall, la meva pregunta havia estat força estúpida. Un estel fugaç solcà la nit d'est a sud-oest i aleshores la Katrin prengué aire, mig trasbalsada, i tot fent un cercle a l'aire amb el braç, va dir una cosa que mai no oblidaré:

—Sense l'amor, la bellesa i el perill, la vida seria gairebé fàcil.

Semblava una escomesa dialèctica prou interessant com per dir-hi la meva, però moments abans que anés a dir alguna cosa, ella s'alçà, em va estendre la mà i marxàrem cap a casa. Els marcians arribaren puntualment a la Terra i dinaren amb tots nosaltres a la plaça Francesc Macià. Un dinar ensopit, com els habituals de protocol. Res d'especial, només que vàrem haver de lligar el gos perquè no s'hi avenia. Però a la sobretaula ella s'enamorà sobtadament d'un d'ells, i després del cafè arplegà quatre calces i el raspall de dents i se'n tornà amb ells, dins d'aquella estranya nau, sense dir si tornaria per sopar ni res.

Ara, a les nits d'estiu, surto a envair-me de la Via Làctia i el misteri original de la nostra existència. De vegades fins i tot em sembla veure-la allí, a les alçades, i penso en tot plegat; en la civilització, en aquella frase que deixà anar aquella nit, i fins i tot en aquell arròs negre després del qual no res tornà a ser el mateix.

I a les nits d'hivern en què la meva solitud esdevé una flama de dolor inextingible, busco dins els calaixos que ella un dia ocupà traces de la seva olor, i no hi trobo més que els records que d'ella tinc vagarejant a les andanes buides de la meva ànima. Tot sovint una espurna de sospita respecte el seu accent em volta el cap. Potser no fos noruega. De vegades penso que devia de ser un d'ells.